

200702065/1.

Datum uitspraak: 3 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/22253 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 22 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 februari 2007, verzonden op 27 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
Lid van de enkelvoudige kamer

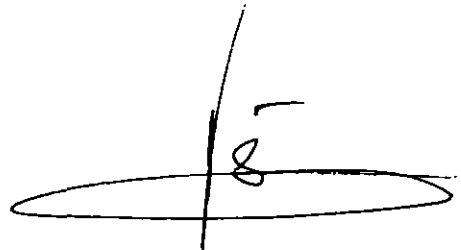
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2007

284-553.

Verzonden: = 3 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

**RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND**

**Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer**

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/22253

Inzake : eiser,
 gemachtigde mr. L.M. Ligtoet-van Tuijn, advocaat te
 Dokkum,

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
 Vreemdelingenzaken en Integratie, te 's-Gravenhage,
 verweerder.

I. PROCESVERLOOP

Op 14 december 2006 is de Minister van Justitie in de plaats getreden van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als het bevoegde bestuursorgaan inzake vreemdelingenzaken. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Bij fax van 4 mei 2006 heeft elser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 10 april 2006. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd elser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) te verlenen. Bij schrijven van 15 juni 2006 heeft elser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. Op verzoek van de rechtbank heeft verweerder bij fax van 29 augustus 2003 nog een aanvullend stuk overgelegd, te weten een brief van de hand van elser van 22 februari 2003. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan elser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 september 2006, alwaar elser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde ter zitting mr. E. Staal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. D.B. Deckers.

II. OVERWEGINGEN

Eiser is geboren op _____ in _____ (Noord-Irak). Hij heeft de Iraakse nationaliteit en behoort tot de Koerdische bevolkingsgroep. Op 24 juni 1998 heeft eiser aanvragen ingediend om toelating als vluchteling en tot het verlenen van een vergunning tot verblijf. Blijkens het rapport van het nader gehoor van 25 november 1998 heeft eiser aan deze aanvragen het volgende ten grondslag gelegd.

Eiser heeft zijn land verlaten vanwege de problemen die hij ondervond van de zijde van de Patriottische Unie Koerdistan (PUK). Van 11 september 1992 tot 10 april 1998 was eiser _____ bij de _____. Op 15 mei 1994 heeft de PUK de leden van de KDP uit _____ verdreven omdat de PUK de zeggenschap wilde over _____. Eiser is toen met zijn vader verhuisd naar _____. In _____ was eiser de plaatselijke leider van de _____. Op 15 maart 1997 werd hij benaderd door de plaatvervanger van afdeling 4 van de _____ (die afdeling staat boven de plaatselijke comités). Eiser kreeg opdracht om naar _____ te gaan om informatie te verzamelen over de activiteiten van de Baath partij. Toen eiser aangaf dat hij als Koerd niet naar _____ kon gaan, werd eiser onder druk gezet en bij herhaling met de dood bedreigd. Eiser is daarop ondergedoken in het huis van zijn vader. Op 30 april 1999 heeft hij Irak verlaten.

Bij besluit van 2 februari 1999 heeft verweerder de aanvragen van eiser afgewezen. De door eiser gestelde problemen met de _____ heeft verweerder niet geloofwaardig geacht. Kort gezegd omdat eiser wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het jaar waarin zijn problemen zijn begonnen en over de periode dat hij ondergedoken heeft gezeten. Nadat verweerder het door eiser tegen dit besluit ingestelde bezwaar van 25 februari 1999 bij besluit van 19 november 1999 ongegrond heeft verklaard, heeft eiser tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld. Bij uitspraak van 3 januari 2001 heeft de rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, het beroep van eiser ongegrond verklaard. Verweerders afwijzing van de asielaanvraag van eiser is daarmee in rechte onaantastbaar geworden.

Bij schrijven van 22 februari 2003 heeft eiser verweerder om hulp gevraagd. In die brief heeft eiser vermeld dat hij al vijf jaar in Nederland verblijft en dat zijn advocaat niets voor hem kan doen. Verder heeft hij onder meer vermeld dat hij al vijf maanden geen uitkering heeft ontvangen van de sociale dienst en geen ziekenfondsverzekering heeft. Tot slot heeft eiser in de brief vermeld dat er misschien oorlog komt in zijn land en het daar dus onveilig is.

Op 7 april 2003 heeft eiser (wederom) een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning asiel als genoemd in rubriek I. Ter onderbouwing van die aanvraag heeft eiser aangevoerd dat de in zijn eerste asielprocedure aangevoerde problemen nog niet zijn opgelost. In 2002 heeft eiser telefonisch contact gehad met familieleden. Hij heeft toen te horen gekregen dat de _____ letterlijk tegen zijn oudere broer heeft gezegd dat het probleem van eiser nog niet is opgelost en dat ze nog steeds naar eiser op zoek waren. Eiser heeft geen documenten die kunnen aantonen dat hij gevaar loopt.

Procedurenummer: AWB 06/22253

3

Verder heeft eiser aangevoerd dat zijn echtgenote, met wie hij op 14 juni 1995 in het huwelijk is getreden, in 2001 onder druk van haar familie van hem gescheiden is omdat eiser er niet in geslaagd is haar te onderhouden en haar naar Nederland te halen. De familie van zijn ex-echtgenote, die tot de Jaf-familie behoort, neemt eiser kwalijk dat zij na die echtscheiding nog geen nieuwe echtgenoot heeft gevonden. Het is een smet op de naam van de familie. Als eiser geen verblijfsvergunning zou krijgen, had eiser maar moeten terugkeren naar Irak zo vindt de familie van zijn ex-echtgenote. Volgens eiser behoort zijn terugkeer naar Irak echter niet tot de mogelijkheden vanwege de aan zijn eerste asielaanvraag ten grondslag gelegde problemen.

Bij schrijven van 6 november 2003 heeft eiser verweerder erop gewezen dat hij nog steeds geen antwoord op zijn brief van 22 februari 2003 heeft ontvangen. In die brief heeft eiser aangegeven dat hij heel erg graag in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning. In dat verband heeft eiser onder meer vermeld dat hij 5,5 jaar in Nederland verblijft, dat het hem niet meer mogelijk is om zijn opleiding in de Nederlandse taal voort te zetten, of om te werken, dat hij is overgeplaatst naar een ander asielzoekerscentrum waardoor hij zijn vriendin niet meer kan zien, dat hij geen toekomstperspectief heeft en het hem niet mogelijk is om terug te keren naar Irak omdat er nog steeds groeperingen actief zijn die levensbedreigend voor hem zijn.

Blijkens het rapport van het gehoor van 2 december 2005 is eiser op 15 mei 2005 naar Teheran gereisd om zijn ouders weer te zien. Bij die reis heeft eiser gebruik gemaakt van een Iraaks nationaal paspoort, afgegeven op 12 april 2005. In dat paspoort zit een terugkeervisum voor Iran, afgegeven op 25 april 2005 en geldig tot 5 juni 2005. Bovendien zit er in het paspoort een uitreisstempel van Schiphol van 15 mei 2005 en een inreisstempel van 2 juni 2005. Van zijn ouders heeft hij bij die gelegenheid vernomen dat het gelet op de problemen met de en vanwege zijn echtscheiding niet raadzaam zou zijn om terug te keren naar Irak.

Verder heeft eiser tijdens het gehoor van 2 december 2005 verklaard dat hij medische klachten heeft en dat hij een (traditioneel) huwelijk is aangegaan met familieleden die de Engelse nationaliteit bezit.

Bij het thans bestreden besluit heeft verweerder ook eisers aanvraag van 7 april 2003 afgewezen.

De rechtbank overweegt als volgt.

Artikel 4:6 van de Awb geeft voor de bestuurlijke besluitvorming invulling aan het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak (ne bis in idem). De bepaling verleent het bestuur de bevoegdheid om, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit, een nieuwe aanvraag wordt gedaan, waaraan geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd, deze aanvraag af te wijzen onder verwijzing naar het eerdere besluit.

Voormeld algemeen beginsel geldt ook de rechtspraak: buiten de aanwending van Ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen, kan eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter worden voorgelegd. Voor de bestuursrechtspraak in

vreemdelingenzaken vindt het beginsel nadere invulling in het bepaalde in artikel 8:1 van de Awb, gelezen in verband met artikel 69 van de Vw 2000. Deze wettelijke bepalingen verzetten zich ertegen dat door het instellen van beroep tegen het besluit op een aanvraag als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb wordt bereikt dat de rechter de zaak beoordeelt, als ware het beroep gericht tegen het eerdere besluit. Daarbij geldt dat de wet voor de rechtspraak, anders dan voor het bestuur niet voorziet in discretie, noch anderszins in uitzonderingen op de regel dat de weg naar de rechter slechts eenmaal gedurende een beperkte periode open staat. Voor de rechter geldt het beperkte toetsingskader derhalve ook, indien het bestuursorgaan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb niet heeft toegepast. De regels inzake de toegang tot de rechter staan niet ter vrije beschikking van partijen, maar zijn van openbare orde. Het door appellant ingestelde beroep kon dan ook slechts leiden tot de beoordeling of zich na het eerdere in rechte onaantastbare besluit nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten.

Uit het vorenoverwogene vloeit voort dat de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in geval van een besluit op een aanvraag als vorenbedoeld, direct moet treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Voor zover eiser zijn hernieuwde aanvraag heeft doen steunen op de problemen die hij in zijn eerste procedure al naar voren heeft gebracht, overweegt de rechtbank als volgt. De aan zijn eerste asielaanvraag ten grondslag gelegde problemen met de heeft verweerder als ongeloofwaardig aangemerkt. Blijkens de uitspraak van de rechtbank, zittingsplaats Arnhem van 3 januari 2001, heeft verweerders standpunt in deze de rechterlijke toets kunnen doorstaan. Eiser heeft zijn stelling dat het in zijn land nog steeds niet veilig voor hem is enkel onderbouwd met zijn verklaring dat hij dit van zijn familieleden heeft gehoord. Ook overigens heeft hij geen objectieve aanknopingspunten aangevoerd ter verdere onderbouwing van het gestelde. Evenmin heeft eiser ter illustratie van het gestelde melding gemaakt van feiten en omstandigheden die zich na zijn vertrek hebben voorgedaan. Eisers stelling dat hij van zijn familie vernomen heeft dat de hem nog steeds zoekt kan onder de gegeven omstandigheden op voorhand niet afdoen aan de rechtens onaantastbaar geworden afwijzing van eisers eerdere asielaanvraag bij besluit van 19 november 1999. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het aldus gestelde niet kan worden aangemerkt als rechtens relevant novum in vorenbedoelde zin.

Ten aanzien van de door eiser gestelde problemen met zijn voormalige schoonfamilie overweegt de rechtbank dat deze zijn voorgevallen na de besluitvorming in de eerste procedure. Derhalve kan op zichzelf niet gezegd worden

dat eiser de gestelde problemen eerder had moeten aanvoeren. Verder is de rechtbank van oordeel dat - nog daargelaten de manier waarop in Irak wordt omgegaan met daders en (potentiële) slachtoffers van eerwraak - hetgeen eiser op dit punt heeft aangevoerd onvoldoende objectieve aanknopingspunten bevat om aan te nemen dat eiser bij terugkeer naar Irak te vrezen heeft voor eerwraak van de zijde van zijn voormalig schoonfamilie. De enkele stelling van eiser dat dit zo is, kan niet leiden tot de conclusie dat eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting naar Irak een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke behandeling of bestraffing wegens de door hem gestelde dreiging van eerwraak. Dit leidt tot de conclusie dat ook de problemen met zijn voormalige schoonfamilie niet als nieuwe feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 kunnen worden aangemerkt.

Voor zover nog van belang wijst de rechtbank er tevens op dat hetgeen eiser ten aanzien van de gevreesde eerwraak heeft aangevoerd evenmin concrete aanknopingspunten bevat die verweerder aanleiding hadden moeten geven om te twifelen aan de juistheid en volledigheid van de informatie uit de door verweerder in het kader van zijn besluitvorming gehanteerde bronnen (het landgebonden asielbeleid en de ambtsbericht van 15 december 2005).

Voor wat betreft eisers brieven van 22 februari 2003 en van 6 november 2003 wordt nog overwogen dat hetgeen in die brieven is aangevoerd ten aanzien van de situatie in Irak dermate summier en algemeen gesteld is dat dit reeds hierom niet kan afdoen aan verweerdere eerdere rechtens onaantastbaar geworden besluit.

Voor zover eiser zich in die brieven en tijdens het gehoor van 2 december 2005 heeft beroepen op de omstandigheden waaronder hij in Nederland te verblijft, zijn medische situatie en zijn nieuwe relatie kunnen ook die omstandigheden geen nova in vorenbedoelde zin opleveren. In de aldus gestelde omstandigheden kan immers geen grond worden gevonden om een verblijfsvergunning op één van de gronden genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 te verlenen.

Tot slot wordt nog overwogen dat de vreemdeling die om bescherming vraagt - zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld een risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling - in de regel dient te voldoen aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, waaronder 4:6 van de Awb. Dergelijke procedureregels dienen de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Slechts onder bijzondere op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om niet voldoen aan deze regels niet tegen te werpen. Van dergelijke omstandigheden is de rechtbank in het geval van eiser evenwel niet gebleken.

Op grond van het voorgaande zal de rechtbank het beroep van eiser ongegrond verklaren.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Procedurenummer: AWB 06/22253

6

Mitsdien wordt beslist als volgt.

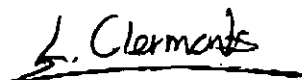
III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. E.M.J. Clermonts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 22 februari 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op:

27 FEB 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen ~~binnen vier weken~~ na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

LIGTVOET-VAN TUIJN
ADVOCaat & MEDIATOR

J. Wiemersstraat 5

9103 NJ DOKKUM

Telefoon: 0519 - 244000

Fax: 0519 - 244009

E-mail: info@advocaat-ligtvoet.nl

Website: www.advocaat-ligtvoet.nl

Per post en per telefax: 070 - 365 13 80

Afdeling Bestuursrechtspraak van de

Raad van State

Afdeling vreemdelingenkamer

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

1694-C
22 MRT 2007

ZAAKNR. 2065

AAN: VZ

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger Beroepschrift

Betreffende:

Dossier : 2006 849
Uw kenmerk : nieuwe zaak
Geboortedatum :
Nationaliteit : Iraakse

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op , thans verblijvende te AZC Almelo, te dezer
zake domicilie kiezende te Dokkum, gemeente Dongeradeel, aan de J. Wiemersstraat nr. 5 (9103 NJ),
ten kantore van de advocaat en procureur *mr. L.M. Ligtvoet-van Tuijn*, die namens appellant hoger
beroep instelt en die verklaart ten deze door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

- Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken van 27-02-2007, bekend onder registratienummer 06/22253 tussen appellant en de Minister van Justitie gewezen, waarvan u bijgaand een kopie aantreft.
- Appellant vult tijdig de grieven van het beroep aan.

Feiten

Ten aanzien van de feiten verwijst appellant naar het procesdossier van de rechtbank met het verzoek de inhoud daarvan ter kennisneming te nemen.

Grieven

Grief I

Ten onrechte en in strijd met het recht en of haar motiveringsplicht heeft de Rechtbank te Roermond in haar overweging op pagina 4, laatste alinea bepaald: *"Ten aanzien van de door eiser gestelde problemen met zijn voormalige schoonfamilie overweegt de rechtbank dat deze zijn voorgevallen na de besluitvorming in de eerste procedure. Derhalve kan op zichzelf niet gezegd worden dat elser de gestelde problemen eerder had moeten aanvoeren. Verder is de rechtbank van oordeel dat - nog daargelaten de manier waarop in Irak wordt omgegaan met daders en (potentiële) slachtoffers van eerwraak - hetgeen dat elser op dit punt heeft aangevoerd onvoldoende objectieve aanknopingspunten bevat om aan te nemen dat elser bij terugkeer naar Irak te vrezen heeft voor eerwraak van de zijnde van zijn voormalig schoonfamilie. De enkele stelling van eiser dat dit zo is, kan niet leiden tot de conclusie dat elser aanneemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting naar Irak een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke behandeling of bestraffing wegens de door hem gestelde dreiging van eerwraak. Dit leidt tot de conclusie dat ook de problemen met zijn voormalig schoonfamilie niet als nieuwe feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb kunnen worden aangemerkt."*

Toelichting

Appellant stelt zich op het standpunt dat de Rechtbank te Roermond ten onrechte heeft bepaald dat er in casu geen sprake is van nova zoals bedoeld in Artikel 4:6 Awb. De Rechtbank stelt aan de ene kant dat deze problemen met de voormalig schoonfamilie wel zijn voorgevallen na de besluitvorming in de eerste procedure en daarom niet verlangd kan worden van appellant dat hij deze eerder had moeten aanvoeren; en aan de andere kant - daargelaten dat de rechtbank inhoudelijk de zaak toetst door te concluderen dat de gestelde problemen onvoldoende aanknopingspunten bevat - bepaald de rechtbank dat de problemen met de voormalig schoonfamilie niet als nieuwe feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb kunnen worden aangemerkt. De Rechtbank te Roermond heeft derhalve in strijd met het recht en of haar motiveringsplicht gehandeld. Er is derhalve sprake van een obscuur libel. Er is sprake van een innerlijke tegenstrijdigheid.

Grief II

Ten onrechte en in strijd met het recht en of haar motiveringsplicht heeft de Rechtbank te Roermond in haar overwegingen op pagina 5, derde en vierde alinea, bepaald: *"Voor wat betreft elser's brieven van 22 februari 2003 en van 6 november 2003 dat hetgeen in de brieven is aangevoerd ten aanzien van de situatie in Irak dermate summier en algemeen is dat dit reeds hierom niet kan afdoen aan verweerders eerdere rechsens onaantastbaar geworden besluit."*

"Voor zover elser zich in die brieven tijdens het gehoor van 2 december 2005 heeft beroepen op de omstandigheden waaronder hij in Nederland verblijft, zijn medische situatie en zijn nieuwe relatie kunnen deze omstandigheden geen nova in de vorenbedoelde zin opleveren. In de aldus gestelde omstandigheden kan immers geen grond worden gevonden in artikel 29 van de Vw 2000 te verlenen."

LIGTVOET-VAN TUIJN ADVOCAAT & MEDIATOR

Toelichting

Appellant is van mening dat de rechtbank te Roermond ten onrechte heeft bepaald dat de inhoud van deze brieven als asiel gronden zijn beschouwd. Uit de inhoud van de brief van 22 februari 2003 blijkt duidelijk dat appellant zich beroept op zijn bijzonder individueel schrijnende omstandigheden.

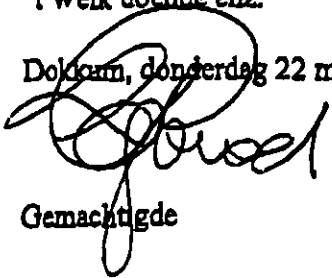
Appellant heeft aangegeven geen geld te hebben om te eten, omdat hij vijf maanden zonder uitkering zat en dat hij reeds vijf jaar in Nederland verblijf had en niet verzekerd was tegen ziektekosten. Deze feiten en omstandigheden hebben niets te maken met zijn asielrelaas. Deze omstandigheden betreffen een beroep op een schrijnend geval. Daarom was de Rechtbank te Roermond gehouden deze brieven terug te wijzen naar verweerder met de opdracht deze als bezwaar op een aanvraag schrijnend geval te beschouwen en binnen de door de Rechtbank te stellen termijn een beslissing te nemen. De Rechtbank te Roermond heeft derhalve in strijd met het recht gehandeld, door voornoemd verzoek niet terug te verwijzen naar de IND voor schrijnend geval.

Redenen waarom appellant zich tot u wendt met het verzoek:

1. het onderhavige hoger beroepsschrift gegrond te verklaren en rechtdoende de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken van 27-02-2007, bekend onder registratienummer Awb 06 / 22253 tussen appellant en de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie gewezen te vernietigen, alsmede de bestreden beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 10-04-2006 te vernietigen;
2. te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van art. 28 VW, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, d VW, dan wel een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van een schrijnend geval zal worden verleend.
3. verweerder te veroordelen in de kosten van de procedure, daaronder begrepen de kosten van appellant voor rechtsbijstand.

't Welk doende enz.

Dordum, donderdag 22 maart 2007

Gemachtigde

Bijlage: kopie uitspraak rechtbank 27-02-2007